

Celovec, 25. 1. 2016

Spoštovani navzoči!

Drage prijateljice in dragi prijatelji!

Spodobi se, da se vsem, ki ste pripravili nocojšnjo slovesnost, prav lepo zahvalim. Moja zahvala je namenjena zares prav vsem, čeprav ne bom vseh zaslužnih posebej našteval. Naj ponovim: Prav vsem!

Sicer pa bi rad povedal, da mi je zvečer pred svetim večerom skoraj obstal dih, ko sem izvedel, da prejme France Vrbinc 37. Tischlerjevo nagrado. To božično darilo je bilo napovedano tako nepričakovano, da najprej nisem mogel verjeti, da je res.

Odgovorni v organizacijah, ki podeljujeta to odličje, so ga tokrat namenili človeku, ki ga je begunska pot pripeljala na Koroško, kjer je zdaj doma že dolga desetletja.

Sin Miha mi je svetoval, naj bom s svojo nocojšnjo zahvalo kratek, kot so kratki jezikovni kotički v Nedelji. Tega nasveta se rad oprimem, saj je moja življenjsko pot barvito in domiselno orisal že glavni urednik Nedelje, gospod Hanzi Tomažič.

Moja hudo ovinkasta življenjska pot me je vodila po raznih krajih in v nestanovitnih okoliščinah, vedno pa sem skušal uresničevati misel, da je materin jezik največja dota, ki sem jo prejel ob svojem rojstvu. Skrb za jezik in vzbujanje zavesti zanj tudi v soljudeh sta se mi porodila med študijem v Gradcu. Na Koroškem sta postala cilj mojega žitja in bitja.

Sodelovanje laikov v cerkvenih ustanovah je postalo po drugem vatikanskem koncilu živahnejše tudi v koroški Cerkvi. Prizadevanje, da bi bil v njej upoštevan tudi glas slovenskih vernikov, se mi je zdelo samoumevna naloga in je rodilo tudi v današnjih dneh vidne sadove.

Dovolite mi, da končam ta nagovor še z zahvalo moji ženi, ki me že šestinpetdeseto leto spremlja z veliko uvidevnostjo in ljubečo skrbjo za dušni in telesni blagor – izrekam ti velik boglonaj!

Konec jezikovnega kotička je pri dvajsetih vrsticah, nocoj pa sem vam jih govoril že triindvajset, zato zdaj neham in vsem želim še lep večer.

France Vrbinc